

מסורת הש"ס

(6) וְעַיִן מוֹסֵר חוֹלֵץ קֶדֶשׁ:
דִּיעַ הוּא וְיִשְׂרָאֵל (א) [חֲמִלָּה]
קֶדֶשׁ: (ב) וְעַיִן אֲמוּנָה הוֹסֵם
מִסְתַּמֵּי דְבִישָׁתָא וְהוֹשִׁיעֵתָא
בְּחַלָּה. עֵינִין עֵקֶר מִסְרָךְ.
(ד) דְּרִישִׁין נִכּוּן בִּי יִשְׂרָאֵל.
עֵינִין דְּחִלָּה [חֲמִלָּה] עֵינִין
מִן סֵפֶה, (ה) עֵינִין מִן מִסְתִּים
(ו) עֵינִין מִן עֵינִין שְׁמִיעִים.
מִסְתַּמֵּי, (ז) דִּיעַ (ח) עֵינִין
(ט) וְעַיִן מוֹסֵר מִסְתִּים מִן
מִדֵּי עַד שְׁמֵחָה וְיִשְׂרָאֵל
יִתְחַבֵּר עֲרִישׁ מִסְתִּים
דְּחַלָּה, (י) עֵינִין אֲחֵר דִּיעַ
הוֹשִׁיעֵתָא.

תורה אור השלם

1. סמכוני בא־שיות
רפרווי בתפוחים כי
חולת אהבה אני:
שיר השירים ב ה

2. ובוים הראשון מקרא
קדש ובוים השביעי
מקרא קדש יהיה לכם
כל מלאכה לא תעשה
כדמ אן אשר יאכל נפש
נפש הוא לבדו תעשה
לכם: שמות יב טו

3. וזכרה נפש בדמה
ישלמנה נפש תחת
נפש: ויקרא כד יח

הגהות הב"ח

(א) תוב' ד"ה חזקן אי
יהינן רפתא ליוקא:

גליון הש"ס

נח' שומע אני אמ' נפש
בהסת. עין נזר דף ת"ח
ע"א ועין נר"ס פרק יא
ת"ט דמזומות ולי"ע:

מוסף רש"י

הורצה על מנת
הקשר אימורן
לברך ויכלל שליח
הקשר לברך (עוד כח)
כל היום לא יקדים
(נחות 204) משלח
גברו קא זכור. הקרת
אויס וקרת דם מנח
הכשר קדושי 204
האופר מיטס לחול
לאח שלח וקרת עטות
דשען לן דלח חיל ליה
מדי הלחנע דאורא
שלא חול (פסחים 204)
לוקח. מוטל כל תשעס כל
מלכס (שם) אורלי
מוקלע ליה אורחים.
שיר לזכור לפע אד היום
ירושלם

יום טוב פרק שני ביצה

הקטיר אימורין לערב ולא
יכל בשר היום: שאני
שבת מביום טוב: מה בין
ואסור לשוחטן מפני חלק

הורוצה על מנת להקטיר אימורין לערב אם
 חורק דיעבר אין לכתחלה לא בשלמא לרבא
 יוחא אלא לרבה בר רב הונא קשיא קשיא
 ואיבעית אימא שאני שבות שבת משבות
 ו"ט: כעא מניה רב אויא סבא מרב
 הונא בהמה חציה של נכרי וחציה של
 ישראל מהו לשחטה ב"ט אמר ליה "מותר
 אמר ליה וכי מה פיר זה נדרים ונדרות
 אמר ליה "עורבא פרו כי נפק אמר ליה
 רבה בריה לאו היינו רב אויא סבא דמשבת
 ליה מר בגויה דגברא רבה הוא אמר ליה
 יומה אעביר ליה "אני היום "סמכוני
 באשיות רפדוני בתפוחים ובעא מינאי
 מלחא דבעיא טעמא וטעמא מאי בהמה
 חציה של נכרי וחציה של ישראל מותר
 לשחטה ב"ט דאי אפשר לכזית בשר בלא
 מתיבה ארל ודרים ונדרים אמר ליה

ב"ט דהכנים (ח' קד) וכו' משלחן גבוה קא
נכרי: אמר רב חסדא בהמה חציה של נכרי
והחציה של ישראל מותר לשחטה ביום
שמיטת בשר בלא שחיטה
עיסה חציה של נכרי וחציה של ישראל
אסור לאפותה ב"ט דהא אפשר ליה למפלגה
כלישה מתיב רב חננ בר חנינאי ^העיסת
ככלבים בזמן שהרועין אוכלין ממנה חייבת
בהחלה ומערבין בה ומשתתפין בה ומברכין
עליה ומזמנין עליה ^הונאפת ב"ט ^הואדם
ויוצא בה ידי חובתו בפסח ואמאי והא אפשר
ליה למפלגה בלישה שאני עיסת כלבים
הואיל ואפשר לפייס בנבלה ויט אית ליה
לרב חסדא הואיל והא אתמר ^ההאופה מו"ט
לחול רב חסדא אמר לוקה רבה אמר אינו
לוקה רב חסדא אמר לוקה לא אמרין הואיל
ומקלעי ליה אורחים חוי ליה השתא נמי חוי
ליה רבה אמר אינו לוקה ^האמר ^ההואיל אלא
לא תימא הואיל ואפשר אלא כגון דאית ליה
בנבלה דודאי אפשר לפייס בנבלה: בעו
בממנה דרבי הונא הני בני באגא דרמו עליהו
כדמחא דמני חילא מהו לאפותה ב"ט אמר
(ליה) ^החיוניא אמר יאהו ליה רפתא לינוקא
ולא קפדי כל חרא ורחא חיויא לינוקא ושרי
לאו אסור והתניא ^המעשה בשמעון
התימני שלא בא אמש לבית המדרש
בשחרית מצאו ^הר' יהודה בן בבא אמר לו
ממני מה לא באת אמש לבית המדרש אמר
בלשת באה לעירנו ובקשה לחטוף את כל
העיר ושחטנו להם עגל והאכלנום ופטרום
לא יצא שכרכם בהפסדכם שהרי אמרה תורה ^ה
הא חוי למיכל מניה אמר רב יוסף עגל
תנאי היא דתנאי ^האך אשר יאכל לכל
בענין שנאמר לכל נפש ^השימע אמר

י נדמה כוילה, ורבה אמר אינו לוקה אמרנו הואיל. ומדיקין לא שייך
ב א שרד בני התחילת של גויים קמה על היהודים לאפות אותו בני
הדא וחדא חזיא לניקא [ו]שרי, אבל אי קפדי, נמצאו כי לגויים עושי
לחטון את כל העיר, והתני להן ענל ואלכלום, ואפי' כי יתירה
לז' זהם חסידה, והתני אי מוכחי' להן קפדי כי ישר
ביט עמית מלאכה לכלבם, דמיני לכל נפש ואפילו נפש בנה

כא.

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

לחלק העיסה וליטול
מנת הרזעים ולהניח מנת
הכלבים, וסדיק רב חסדא
שאני כלבים הואיל אם
הדומה לו נבילה אפשר
להאכלם, תמצאת כל
העיסה לרזעים בלבד.
אקשינן ומי אית ליה לרב
חסדא הואיל, והא איתמר
האופה מויתט לחול, רב
הא דאף אף לרב לא

לשלוש אמר לו תמה אני אם
ילכם ולא לעובדי כוכבים ואמאי
טרפה הואי והא חזי לכלבים
נפש הוא לבדו יעשה לכם
אפילו נפש בהמה במשמע
שלמנה תלמוד לומר לכם
לכם